

Θά διεγείρωσι πάντοτε καὶ νέαν λατρείαν εἰς τὴν περιπαθεστάτην ἀνάμνησίν σου.
Ἐὰν ἔνωρίς ἀπεσθέσθῃ εἰς τὰ χεῖλη σου τὸ μειδιάμα καὶ ἡ φλόξ εἰς τοὺς ὀφθαλ-
μούς σου, ἐκεῖνη, ἣτις τοσοῦτον ἐπιχαρίτως ἐζωγράφιζε τὴν χάριν καὶ τὴν
νοσημοσύνην σου ἐπὶ τοῦ καλλιτεχνικοῦ μετώπου σου, εὐτυχῶς ἀπομένουσιν ἀκόμη
εἰς τὸν κόσμον ἄνθρωποι διὰ τὰ αἰσθάνωνται εἰς τὴν καρδίαν των τὸ βῆρος τοῦ
λίθου, ὅστις σκεπάζει τὸν τάφον ὑπάρξεων, αἵτινες κατὰ λάθος ἐλθοῦσαι ἐδῶ εἰς
τὴν γῆν, ἔσπευσαν ν' ἀνέλθωσιν ἐκεῖ. . . εἰς τὸν ὑπεράνω, εἰς τὴν ἀληθινὴν καὶ
γνησίαν πατρίδα των. . .

ΙΩΑΝΝΗΣ ΑΡΣΕΝΗΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΑΡΙΑΝ ΜΟΥ

Α'.

Χθὲς νύκτα-νύκτ' ἀστροφεγγιὰ πρὸς τοὺς νεκροὺς μετέβην
καὶ ὄχ' ἡμέραν φωτεινὴν, φοβούμενος τὴν χλευήν
διότ' εἰς φίλα μνήματα φερόμενος φιλότατων
χλευάζεσαι ἢ αἰσχύνεσαι ὡς ἔγκλημά τι πράττων
ἐνῶ εἰς καταγώγια ἐὰν φοιτᾷς καὶ τέγη,
νομιζων φυσικώτατον αὐτὸ οὐδεὶς τὸ ψέγει.

Ἐγκλείων ἄσθεστον τὸ πῦρ βαθείας ἀλγηδόνος,
ἐν μέσῳ τάφων καὶ σταυρῶν περιεπάτου μόνος.
"Ὅτε ἠσθάνθη τῶν ἐκεῖ πλησίον κηπαρίσων
τὸ σκοτεινόχρου φύλλωμα ὡς ὑπ' ἀνέμου φρίσσει,
κ' ἤκουσα στόνον· συριγμὸς δὲν ἦτο τοῦ ἀνέμου,
ἀλλ' ἦτο στεναγμὸς ψυχῆς φανείσης ἔμπροσθέν μου.

Β'.

Παρθένος, μᾶλλον Χερουβεὶμ· ἄγγελος, ὄναρ μᾶλλον,
ἐφάν'. Εἰς τὴν ἀριστερὰν λευκὸν σταυρὸν ἐκράτει
ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ ἀγνοῦ, ὡς στέμμα περιβάλλον
τὴν κεφαλὴν αὐτῆς, χρυσῇ ἢ κόμη ἐκυμάτει.
Ἡ κόρη τῶν ὀνείρων μου, ἡ λατρευτὴ μου φίλη
ἦτο· μὲ βλέμμα μ' ἔβλεπε γλυκύ, πλὴν δὲν ὠμίλει.—
«Μαρία» εἶπον «ὄνομα ἀρώματ' ἀποπνέον·
Μαρί' ἀγαπημένη μου, δὲν μ' ἐνθυμεῖσαι πλέον» ;
Δὲν ἐνθυμεῖσαι τὸν χορὸν τὸν δι' ἐμὲ καὶ πρῶτον
καὶ τελευταῖον, ὅτε παῖς ἀκόμ' εἰς τὴν ἀγκάλην
σ' ἐκράτου αἰσθανόμενος οὐχὶ πυρὰν ἐρώτων
ἀλλ' ἄλλο θεῖον αἶσθημα, φλόγ' ἀγνοτέραν ἄλλην ;
Προσβλέπουσα μ' ἐθώπευεν, ἀπλῶς δὲν μ' ἐθεώρει·
καὶ «Σ' ἐνθυμοῦμαι πάντοτε» ἀπήντησεν ἡ κόρη.
«Εὐγνωμοσύνη ἢ εἰς νεκρὰν ζῆ θάλπουσα καρδίαν,
Σοῦ μόνου κατὰ μόνην μου ἡ θλίψις τὴν κηδεῖαν

σοῦ μόνον δὲν διήρκεσε· σὺ μόνος ἐπεσκέφθης
 τὸ μνήμα μου ὅτ' ἔλειπαν μακρὰν οἱ φίλτατοί μου
 οὐδ' εἰς μισθάρνου μέριμναν χειρὸς μ' ἐνεπιστεύθης
 ἀλλ' ἄνθη μόνος μ' ἔφερες ἐπὶ τῇ ἑορτῇ μου.
 εἶν' ἔτ' ὑγρὸν τὸ χῶμα μου ἀπὸ τὰ δάκρυά σου
 καὶ ζῶ εἰς τὴν καρδίαν σου καὶ ζῶ εἰς τ' ἄσματά σου,
 ἄνθ' ὧν ὡς ἐπιτύμβιον, ὡς βλέπεις ἔχω στίχους
 σχολαστικοῦ πλέον ψυχροῦς τοῦ ἐνταφίου ψύχους.
 Δύναμαι πόσον μ' ἀγαπᾶς νεκρὰ νὰ ἐννοήσω,
 ἐνῶ ἐπὶ τοῦ κόσμου ἂν ἐπέπρωτο νὰ ζήσω
 θὰ συνηνούμην μ' ἕτερον. Ὡς τῶρ' ἀγνὸς ἂν μείνης,
 ἐὰν δὲν συμπαρασυρθῆς ὑπὸ τῆς φαύλης δίνης
 τοῦ κόσμου, στίγμα τι ἐὰν ἐπὶ τοῦ σώματός σου
 ἢ τῆς ψυχῆς ἐνόσω ζῆς δὲν πέσῃ, τότε μόνον
 ἀποθανῶν θὰ ραίνεσαι ὑπ' οὐρανίας δρόσου,
 καὶ θὰ διάγῃς μετ' ἐμοῦ δι' ὄλων τῶν αἰώνων
 συνηνωμένος, ἀλλ' οὐχὶ ἐν ἔρωτι γητίνῳ,
 δὲν εἶν' ἀγάπη ἀληθῆς τὸ αἶσθημα ἐκεῖνο.
 Ναί· θὰ διάγωμεν ἐκεῖ ἀείποτ' ἐνωμένοι
 ἐν οὐρανί' ἀδελφικῇ στοργῇ κ' ἐν οὐρανίᾳ
 ἡδονῇ καὶ ὀλιότητι, ἀμφοτέροι παρθένοι!
 Τῶν λόγων κατεκίλει μοι κ' ἐθάμβ' ἡ ἁρμονία
 καὶ τὴν παρθένον παύσασαν ἀκόμη ἠκροώμην·
 εἶτα «Ὀρκίζομ'» ἔκραξα εἰς τὴν μακρὰν σου κόμην
 τὴν χρῶμα ἔχουσαν λαμπρὸν χρυσοῦ ἁμοῦ κ' ἠλέκτρων,
 κ' εἰς τὸ γλυκύ σου ὄνομα· ὅτι ποτὲ τὸ λέκτρον
 τὸ ἄσπιλόν μου ὡς χιών, γυνὴ δὲν θὰ μολύνῃ
 οὐχὶ ἀνόμως ἀλλ' οὐδὲ νομίμως· ὅτι δᾶδα
 τοῦ ὕμεναί' οὐδέποτε θ' ἀνάψω· ὅτι ἡ κλίνη
 οὐδέποτε εἰς γαμήλιον ἢ ἔρημος παστάδα
 πέπρωται νὰ τραπῇ, ἀλλὰ καὶ λευκοτέρα κύκνου
 καὶ ἀγνωτέρα βρεφικοῦ θὰ παραμείνῃ λίκνου».

Ἡ κόρ' εἰς ταῦτα, ἔκλινε τὴν κεφαλὴν· ἡ κόμη
 ἐξ αἵματος φοινίσσουσα ἐφάνη μ' ἡ χρυσίνη
 τοῦ μαρτυρι' οὕτως αὐτῆς ἐμνήσθην—καὶ «Ἀκόμη
 εἶν σε ζητῶ» προσέθεσε «μηδέποτε νὰ γείνῃ
 ὅτι συχνάκις σκέπτεσαι· αὐτόχειρ ν' ἀποθάνῃς·
 κ' ὑπ' ὄδυνων ἂν σπαραχθῆς καὶ μέχρι τῆς στεφάνης
 τοῦ βίου σου τὴν κύλικα πικρίας πληρωθεῖσαν
 νὰ μὴ συντρίψῃς ὁμωσον»—Τὴν ἄνωθεν ταχθεῖσαν
 τίς ν' ἀποφύγῃ τελευτὴν ἄξιος εἶναι ; . . . Μῖσος
 νὰ τρέφω πρὸς τὴν ἀρετὴν, ἀδάκρυτος νὰ βλέπω
 τῶν δυστυχῶν τὰ δάκρυα, ἐὰν προστάξης, ἴσως·

πλήν ὄχι ταῖτ'... — « Ἄν μ' ἀγαπᾷς... » — Ἄλλὰ δὲν ἐπιτρέπω
 νὰ ἀμφιβάλῃς, ἡ πρὸς σὲ ἀγάπη μου πόσ' εἶναι.

Γ'.

Ἄνεκυστα. Πλήν τὴν νεκρὰν δὲν εἶδα πλέον. Μόνον
 τὸ ἔμπροσθέν μου μάρμαρον ὕγρον ὑπὸ σταγόνων
 προσφάτων εὖρον δάκρυα ἢ δρόσος ἄρα ἦσαν ;
 Πρὸς τὰς Ἀθήνας ἔφερον τὸ βῆμα τάπαυδῆσαν.
 Πλήν φθόνου ἔστρεφον συχνὰ πρὸς τὰ ὀπίσω βλέμμα·
 πόσον ὠραῖα οἱ νεκροὶ ἐκάθευδον κ' ἠρέμα !

(1889)

† ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΜΕΛΕΑΓΡΟΣ

ΑΓΓΕΛΩ . . . .

I

Ἐκ τόπων ὅταν παγερῶν σφοδρὰ πνοὴ ἀνέμου
 προέρχεται, ὀλέθριος εἰς τᾶνθη ἐπισκίπεται,
 Κ' ἐπάνω σου τῆς συμφορᾶς ἠπλώθη, Ἄγγελέ μου,
 ἡ πτέρυξ ἡ δυσσοῖωνος, ἥτις ἐμὲ καλύπτει.

Εἶμαι λοιπὸν κατάρατος καὶ, ὅ,τι ἀγαπήσω,
 ἡ Τύχη μου ἡ ἐρινὺς κτυπᾷ σκληρῶς ἐκεῖνο.
 Τὸ ῥόδον πίπτει ἄφυλλον, πρὸς τοῦτο χεῖρ' ἂν τείνω·
 καὶ ἀδελφὸν ἂν ἀσπασθῶ, ἵχνη πληγῆς θ' ἀφήσω.

Ἢ κόρ' ὑπὸ μαυσώλειον κοιμᾶται ἢ ἡγάπων·
 Ἐκείνην δ', ἥτις δι' ἐμὲ καρδίαν εἶχε μόνη,
 εἰς τάφον ἔρριψεν ὀρμὴ βιωτικῶν λαϊλάπων
 καὶ σέ, σὲ ὅστις μ' ἔμεινας, σπαράττουσιν οἱ πόνοι.

II

Εἶμ' ἴσως ὄλων ἔσχατος· ἀλλ' ἡ πρὸς σὲ στοργή μου
 εἶν' ὑπερτέρα τῆς στοργῆς ὄλων ὁμοῦ τῶν ἄλλων·
 καὶ — μετὰ τόλμης σύγγνωθι, ἂν σ' ὀμιλῶ βλασφημίου —
 καὶ τοῦ ἀγίου σ' ἀγαπῶ ἐγὼ πατρός σου μᾶλλον.

(23 Μαΐου 1891)

ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΜΕΛΕΑΓΡΟΣ